

Personlige opplevelser

Innlegg på inntil 1000 ord om personlige opplevelser og erfaringer som pasient eller pårørende sendes tidsskriftet@legeforeningen.no

En syk manns møte med Prosedyrene

Da min 80 år gamle far ble syk, fikk jeg et tankevekkende møte med et sykehusvesen preget av prosedyretenking og fravær av personlig ansvar.

Min 80 år gamle far ble syk og fikk akutt høy temperatur – over 39 – skalv, frøs, og kastet opp. Vi kjørte til den lokale legevakten, hvor han ble godt mottatt. Klokkeren var da rundt 1900. CRP, EKG, samtale med doktor og omsorg fra sykepleier gikk helt kurant. På grunn av dempning over en lunge, måtte han gå over gårdsplassen for å få tatt røntgen thorax. Man tenkte seg at det handlet om en pneumoni, og dette var på sin plass siden far har en del tilleggsykdommer som må tas hensyn til.

Vi fikk tatt et bilde, og gikk tilbake til venterommet foran akuttmottaket, siden en indremedisiner måtte vurdere bildet rekviert av legevakten (Prosedyre). Etter en time ble det sagt at man trengte en CRP. Jeg gjorde da oppmerksom på at denne prøven var tatt om lag en time tidligere ved legevakten. Det ble da sagt at man må ta en egen prøve innenfor sykehuset. «Selv EKG-er som blir tatt ved legevakten må tas en gang til her,» anga sykepleier ved akuttmottaket (Prosedyre).

Det tar om lag to timer å få svar på blodprøvene. Klokkeren var blitt 2100. Vi ventet

fortsatt. Nå lå min far på sofaen med skoene på – med elendig allmenntilstand (følte dateren). Han ble riktignok tilbudt seng, men vi tenkte ikke at dette skulle ta slik tid. Vi var dessuten alene på venterommet.

Sykepleier skrev bak skranken, unnskyldte seg regelmessig og forsøkte å forklare så godt hun kunne – hyggelig dame. Klokkeren 2400 ble datoarket revet av kalenderen – en ny dag! Min mor og jeg begynte å knise. Vi kunne ikke stoppe. Det virket så absurd. Vi var sultne og min far dehydrert. Vi la penger på automaten, men høstet ingen varer (det var rett før jeg sparket inn maskinen). Jeg nevnte også de små ungene som var alene hjemme. Hunden som ikke fikk tisset. Blotteren i distriktet (alle triks). Jeg ble en masekopp.

Klokkeren 0100 fikk vi svaret på CRP-en (som viste det samme som prøven tatt ved legevakten). Det ble sagt at vi kan først kunne få snakke med indremedisiner etter ytterligere én time (dette trodde jeg ikke på). Jeg ba nå om å få antibiotika og tabletter med paracetamol – to stykker. Dette var ikke Prosedyre, men jeg tilkjennega hvem jeg var (allmennpraktiker i distriktet), og sykepleier hjalp alt hun kunne. Etter 30 minutter hadde vi pillene. Deretter tok jeg inn parkeringsboten som var klemt under vindusviskeren (heldigvis så ikke mine foreldre den) og kjørte hjem. Klokkeren 0200 la min far seg. Da hadde vi holdt på med dette i åtte timer.

Neste dag ringte jeg indremedisiner og spurte hva bildet egentlig viste – og hva han tenkte om situasjonen. Han syntes jeg ikke skulle behandle mine nærmeste selv, men oppsøke hjelp fra kollega (!) (Prosedyre). Han kunne ikke finne bildet – heller ikke fant han min far i systemet. Jeg følte avmakt, aggresjon og skam i dette møtet. Jeg tenkte også at det er direkte illojalt å ikke ta over informasjon fra kollegene over gårdsplassen, samtidig som det er dyrt for sykehuset som taper takster.

Jeg syntes synd på sykepleier som har følt blikket mitt på seg i mange timer. Jeg var sint på legen vi ikke traff (som sikkert drev og resusciterte på et annet rom – stakkars ham). Jeg skammet meg over helsevesenet som jeg er en del av og som jeg identifiserer meg med. Jeg var så bekymret for min syke far. Pappa med den store pannen og den krumme ryggen – formet gjennom mange år i bananstilling over operasjonsbordet. Han var forresten svært takknemmelig for at han fikk hjelp.

Birgit Leikanger Eichstetter

lillebi@tele2.no
Dikemarkv. 6 C
1385 Asker

Oppgitte interessekonflikter: Ingen

Manuskriptet ble mottatt 18.9. 2006 og godkjent 27.9. 2006. Medisinsk redaktør Jan C. Frich.

